

Til § 2.

En kvindelig arvefølge vil kunne tænkes gennemført efter meget forskellige principper. I følge de før tronfølgeloven af 1853 gældende arveregler, der indholdtes i kongeloven af 1665, kunne kvinder vel arve tronen, men det var en forudsætning herfor, at der ikke fandtes nogen mand, som nedstammede fra kong Frederik III, udelukkende gennem mænd, selv om han kun i sidelinien var beslægtet med den afdøde konge.

I modsætning til denne såkaldt agnatisk-kognatiske arvefølge fastslår lovens §§ 2—4 en ren lineal-kognatisk arvefølge. Herefter bliver der ikke tale om, at en person, som i sidelinien er beslægtet med den afdøde konge, kan bestige tronen, så længe der findes afkom efter den afdøde.

Det bemærkes, at overalt, hvor loven taler om en konge, omfatter dette udtryk også en regerende dronning.

I stk. 1 gives der kongens sønner fortrin fremfor hans døtre. Dette er i overensstemmelse med, hvad der gælder i andre lande, som anerkender kognatisk arvefølge. Det samme gælder fortrinet for den ældre frem for den yngre. En yngre søn vil altså gå forud for en ældre datter, selv om han måtte være født i et andet ægteskab end denne.

Ifølge stk. 2 træder afkommet efter en afdød søn eller datter i dennes sted. Bestemmelsen fastslår i denne forbindelse udtrykkeligt, at de om linealfølgen gældende regler kommer til anvendelse, d. v. s. at hvis der findes flere arveberettigede linier efter den afdøde, bestemmes disses indbyrdes forhold efter den stilling, hovedet for linien indtager eller ville indtage, såfremt den pågældende var i live. Den fra en afdød ældre søn nedstammende linie vil således gå forud for en yngre søn, som endnu er i live, selv om den pågældende linie måske kun omfatter kvinder. Ligeledes vil en ældre afdød datters datter gå forud for en afdød yngre datters søn. Inden for den enkelte linie går arveberettiget fader eller moder forud for søn og datter. Ved henvisningen til stk. 1 løses spørgsmålet om, hvorledes der skal forholdes, såfremt der i samme linie findes flere, lige nære arvinger.

Til § 3.

Denne bestemmelse lader det i § 2 for den afdøde konges afkom fastslåede lineal-

princip finde anvendelse på den såkaldte 1. sidelinie, d. v. s. de personer, som nedstammer fra den afdøde konges fader eller moder. Det er uden betydning, om de personer, som udgør ældste slægtled indenfor denne linie, er hel- eller halvsøskende til den afdøde konge, men det må naturligvis i overensstemmelse med § 1 kræves, at eventuelle halvsøskende er børn af den person, gennem hvem arveretten til tronen er erhvervet. I øvrigt følger det af henvisningen til § 2, at f. eks. kongens afdøde broders kvindelige afkom går forud for kongens søsters sønner og sønnesønner, og at forældre går forud for børn af samme linie.

Til § 4.

Denne bestemmelse gennemfører de i de foregående paragraffer indeholdte principper for de fjerde sidelinier indenfor kong Christian X og dronning Alexandrines efterslægt og omfatter hele denne, idet antallet af arveberettigede sidelinier ikke er begrænset.

Til § 5.

stk. 1. I modsætning til tronfølgeloven af 1853, der stillede krav om, at de til tronen arveberettigede personer skulle være „avlet i ret lovligt ægteskab“, har loven kun krævet, at vedkommende skal være født i sådant ægteskab. Bestemmelsen i tronfølgeloven af 1853 vil på baggrund af de mellemliggende reformer af retsstillingen for børn født uden for ægteskab næppe føles tidssvarende i vore dage, og i tilfælde af, at det måtte godtgøres, at et i ægteskab født barn ikke var den til tronen arveberettigede faders barn, ville barnet ikke opfylde betingelsen for selv at være arveberettiget, nemlig at tilhøre kong Christian X og dronning Alexandrines efterslægt. Derimod har man ikke ment at kunne udstrække arveretten til børn født udenfor ægteskab, selv om faderskabet måtte være fastslået, eller moderen måtte være arveberettiget til tronen.

Ved ændring af udtrykket „ret lovligt ægteskab“ til „lovligt ægteskab“ er kun til sigtet en modernisering af tronfølgelovens sprogbrug, og der foreligger ikke nogen realitetsændring. Det må fremdeles kræves, at der foreligger et gyldigt ægteskab efter dansk ret, herunder dansk international privatret, ligesom de særlige offentlige krav til ægteskabets gyldighed (jfr. de følgende bestemmelser) må være opfyldt.